

СЪДЪРЖАНИЕ НА ОФИЦИАЛНИЯ РАЗДЕЛ

Народно събрание

- ✓ **Закон** за изменение и допълнение на Закона за кредитните институции 2
- ✓ **Закон** за изменение и допълнение на Закона за електронните съобщения 6
- ✓ **Закон** за допълнение на Закона за търговския регистър 40
- ✓ **Закон** за изменение на Закона за собствеността 40
- ✓ **Закон** за ратифициране на изменени- ята на чл. 1 и чл. 18 от Споразумени- ето за създаване на Европейска банка за възстановяване и развитие 40
- ✓ **Закон** за ратифициране на Споразу- менieto за общо авиационно прос- транство между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Грузия, от друга страна 41

Президент на републиката

- ✓ **Указ № 304** за връщане за ново обсъж- дане в Народното събрание на Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда, приет от ХLI Народно съб- рание на 15 декември 2011 г., и мотив- вите към указа 41

Министерски съвет

- ✓ **Постановление № 365** от 27 декем- ври 2011 г. за приемане на Устрой- ствен правилник на Министерството на външните работи 44
- ✓ **Постановление № 366** от 27 декем- ври 2011 г. за приемане на методики за остойностяване и за заплащане на ме- дицинската помощ по чл. 55, ал. 2, т. 2 от Закона за здравното осигуряване 70
- ✓ **Решение № 949** от 23 декември 2011 г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1, т. 6 от Закона за подземните богат- ства – скалнооблицовъчни материа- ли – бигор, от находище „Стоянова тераса“, разположено в землището на с. Пчелиново, община Гурково, област Стара Загора, на „Динас“ – АД, Сливен 92

- ✓ **Решение № 950** от 27 декември 2011 г. за предоставяне на концесия за до- бив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1, т. 5 от Закона за подземните богатства – строителни материа- ли – пясъци, от находище „Окопите“, разположено в землището на с. Окоп, община „Тунджа“, област Ямбол, на „Ресурси“ – ЕООД, Бургас 96

- ✓ **Решение № 951** от 27 декември 2011 г. за предоставяне на концесия за добив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1, т. 5 от Закона за подземните богат- ства – строителни материали – пя- сък и чакъл, от находище „Изток“, разположено в землището на с. Мирян- ци, община Пазарджик, област Пазар- джик, на „Кариери Пазарджик“ – ООД, Пазарджик 100

Министерство

на земеделието и храните

- ✓ **Наредба** за изменение и допълнение на Наредба № 21 от 2008 г. за услови- ята и реда за предоставяне на без- възмездна финансова помощ по мярка „Подобряване икономическата стой- ност на горите“ от Програмата за развитие на селските райони за перу- ода 2007 – 2013 г. 104
- ✓ **Наредба** за изменение и допълнение на Наредба № 22 от 2008 г. за услови- ята и реда за предоставяне на без- възмездна финансова помощ по мярка „Първоначално залесяване на неземе- делски земи“ от Програмата за раз- витие на селските райони за перу- ода 2007 – 2013 г. 113
- ✓ **Наредба** за изменение и допълнение на Наредба № 2 от 2011 г. за специал- ните изисквания за участие в одобре- ните схеми за национални доплаща- ния и за специфично подпомагане 124

с Решение № 137 на Съвета на управителите на банката от 30 септември 2011 г.

Чл. 2. Ратифицира изменението на чл. 18 от Споразумението за създаване на Европейска банка за възстановяване и развитие, прието с Решение № 138 на Съвета на управителите на банката от 30 септември 2011 г.

Законът е приет от 41-ото Народно събрание на 20 декември 2011 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:
Цецка Цачева

13429

УКАЗ № 310

На основание чл. 98, т. 4 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Законът за ратифициране на Споразумението за общо авиационно пространство между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Грузия, от друга страна, приет от XLI Народно събрание на 21 декември 2011 г.

Издаден в София на 27 декември 2011 г.

Президент на републиката: **Георги Първанов**
Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Диана Ковачева

ЗАКОН

за ратифициране на Споразумението за общо авиационно пространство между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Грузия, от друга страна

Член единствен. Ратифицира Споразумението за общо авиационно пространство между Европейския съюз и неговите държави членки, от една страна, и Грузия, от друга страна, подписано на 2 декември 2010 г. в Брюксел.

Заключителна разпоредба

Параграф единствен. Законът влиза в сила от деня на обнародването му в „Държавен вестник“.

Законът е приет от 41-ото Народно събрание на 21 декември 2011 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

Председател на Народното събрание:
Цецка Цачева

13430

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКАТА

УКАЗ № 304

На основание чл. 101, ал. 1 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Връщам за ново обсъждане в Народното събрание Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда, приет от XLI Народно събрание на 15 декември 2011 г.

Издаден в София на 27 декември 2011 г.

Президент на републиката: **Георги Първанов**
Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:

Диана Ковачева

МОТИВИ

за връщане за ново обсъждане в Народното събрание на разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда, приет от 41-ото Народно събрание на 15 декември 2011 г.

Уважаеми дами и господа народни представители,

Приетият на 15 декември 2011 г. Закон за изменение и допълнение на Кодекса на труда (ЗИД на КТ) има важно значение за усъвършенстването на правната уредба на трудовите отношения чрез отчитане на актуалните обективни условия, използването на нови видове трудови правоотношения и повишаването на отговорността за нарушаване на правната уредба на тези отношения. С него се създават нови трудовоправни средства за предотвратяване или намаляване на неблагоприятните последици от икономическата криза. Затова законът основателно предизвиква интереса и на държавните органи, и на работещите хора. Като цяло неговите идеи трябва да бъдат подкрепени, защото са в духа на съвременните условия и провеждат във вътрешното право международноправни изисквания и изисквания на правото на Европейския съюз. Това се отнася в частност до установяването на правна уредба на работата чрез агенции за временна работа, до разширяването на уредбата за изпращане на работа в чужбина на български работници и служители от техните български работодатели и др.

В същото време с тревога констатирам, че има разпоредби на закона, които засягат сериозно трудови права на организациите на работодателите, нарушават конституционни права и задължения, както и международноправни задължения на българската държава. Тези разпоредби ограничават социалния диалог и не се подкрепят от преобладаващата част от работодателските организации. Те не са присъщи на социалната държава, каквато България трябва да бъде според Преамбюла на Конституцията.

Влизането в сила на закон, който съдържа съществени противоречия с Конституцията на Република България, с международни актове, по които Република България е страна, и с правото на Европейския съюз, не трябва да се допуска. Това се отнася преди всичко до § 2 и § 3 от закона, изменящи съответно чл. 34 и чл. 35 от Кодекса на труда относно новите критерии за представителност на синдикални и работодателски организации.

Нито мотивите към законопроекта, нито обсъжданията в Народното събрание доказват обективна необходимост от изменение на съществуващите досега критерии, които са получили твърда подкрепа и от международната общност в лицето на Международната организация на труда, Международната организация на работодателите и други авторитетни международни правителствени и неправителствени организации. Вместо тях със ЗИД на КТ се въвеждат нови критерии, които са в недопустимо противоречие с Конституцията и важни международни актове. Преобладаващите оценки в периода на прехода за работата на Националния съвет за тристранно сътрудничество са положителни и няма обяснение защо сега се налага промяна в критериите за представителност. Непрекъснатите изменения в законовата уредба не са в съответствие с европейския подход за максимална стабилност в нормативната и бизнес средата и създават съмнения за прекрояване на законите съобразно конюнктурни политически интереси.

1. Необяснимо е чувствителното увеличаване на изискванията за числен състав на синдикалните и работодателските организации, за да бъдат признати за представителни (§ 2 относно чл. 34, т. 1 КТ и § 3 относно чл. 35, ал. 1 КТ). Подобни изисквания противоречат както на прогласения в Преамбюла на Конституцията принцип на социалната държава, която следва да се основава и на свободния социален диалог, така и на здравия житейски разум. Увеличаването на необходимия брой членове на синдикалните организации и завишаването на критериите за работодателски организации по отношение на осигурени по трудов договор лица – при постоянен и чувствителен ръст на безработните и обективно намаляване на броя на работниците и служителите, са изисквания, които затрудняват колективното трудово договаряне и социалния диалог.

Нецелесъобразно е изискването за национално представени организации на работодателите да се признават само тези, които обединяват браншови или отраслови структури и предприятия, в които са наети не по-малко от 100 хиляди осигурени по трудов договор лица. Многократно завишеният количествен критерий ще създаде проблем с представителността на организации, които работят в иновативни и високотехнологични сектори. Затруднява се постигането на един от приоритетите на ЕС – да се гради икономика на знанието. Проблем ще възникне и при представителността на малките и средните предприятия, които са гръбнакът

на българската икономика и чиято представителност ще бъде затруднена в сравнение с представителността на крупните предприятия.

2. Разпоредбите на § 2 относно чл. 34, т. 1 и т. 2 от КТ и § 3 относно чл. 35, ал. 1 от КТ противоречат на изискването на Устава на Международната организация на труда (МОТ) и Конвенция № 87 на МОТ за еднакво третиране на синдикалните и работодателските организации. Докато за синдикалните организации не е установено изискване за включване на браншови или отраслови структури, въпреки че съгласно чл. 3б от КТ сътрудничеството и социалният диалог следва да се осъществяват на отраслово и браншово равнище, то за работодателските организации тези изисквания са установени. Въвеждането на различна регулация за представителност на синдикалните и работодателските организации и използването на различни критерии – брой членове и брой осигурени по трудов договор лица, ще затруднят работата на тристранните съвети за социално сътрудничество. Осигурени по трудов договор лица е критерий, който е естествен и подхожда по-добре за синдикалните организации, а не за работодателските.

Введените изменения с § 2 и § 3 от ЗИД на КТ противоречат на чл. 3, т. 2 от Конвенция № 87 на МОТ и представляват недопустима намеса на държавата във вътрешното устройство на тези организации, което трябва да бъде определяно единствено и само от техните устави. Те противоречат и на чл. 5, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от самия Кодекс на труда, които прогласяват свободата на сдружаване на работодателите, независимостта на работодателските организации и определянето на тяхната структура само от техните устави.

3. Приетото обвързване на представителността на работодателските организации основно с броя на наетите по трудов договор работници и служители, както е предвидено в § 3 относно чл. 35, ал. 1 от КТ, противоречи и на принципа на равенство по чл. 6, ал. 2 от българската Конституция, както и на чл. 2, ал. 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, на чл. 2, т. 2 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, на чл. 20 от Хартата на основните права на Европейския съюз (2010/С 83/02) и на чл. 1, т. 1 от Конвенция № 111 на Международната организация на труда от 1958 г. относно дискриминацията в условията на труда и професиите. Членове 83 – 97 КТ предвиждат наемането на работници и служители не само въз основа на трудов договор по чл. 61 – 76 и чл. 107 – 117, но и въз основа на конкурс и избор. Тези работници и служители имат равни права и задължения както по силата на посочените разпоредби на Конституцията и международните актове относно основните права на човека, така и на изричните разпоредби за равенството в труда, установени в чл. 8, ал. 3 от КТ и чл. 4 и чл. 6 от Закона за защита от дискриминация. Новата разпоредба на Кодекса на труда е пряка

дискриминация спрямо работодатели, чиито работници и служители работят предимно въз основа на конкурс или избор (напр. висши училища, научни организации, сдружения с нестопанска цел и др.). Такива работодатели няма да могат да бъдат представявани от работодателска организация, тъй като работата на друго основание, различно от трудовия договор, не позволява наетите работници и служители да имат значение за представителността на организацията. Тази разпоредба е и недопустима косвена дискриминация на самите работници и служители, тъй като техните работодатели няма да могат да участват в социалния диалог с държавата и синдикалните организации. Параграф 3 от ЗИД на КТ, изменящ чл. 35 от КТ, противоречи и на изискванията на Устава на МОТ и Конвенция № 87 на МОТ от 1948 г. за синдикалната свобода и закрилата на правото на синдикално организиране за еднакво третиране на синдикалните и работодателските организации, тъй като аналогично ограничение не е включено в критериите за представителност на синдикалните организации по чл. 35 КТ.

4. Не може да бъде прието и изискването на § 3 относно чл. 35, ал. 1, т. 5 КТ работодателската организация да не извършва дейности, възложени ѝ със закон или нормативен акт. Вън от обстоятелството, че в противоречие с Конституцията и Закона за нормативните актове тази разпоредба по същество отрича нормативния и общозадължителен характер на законите, тя допуска и забранената от чл. 57, ал. 2 от Конституцията злоупотреба с права. В случая се създава възможност държавата да злоупотребява с права спрямо нежелана от нея като социален партньор работодателска организация, като ѝ възлага изпълнението на определени функции. Такова изискване безусловно би лишило такава организация от възможността да участва в социалния диалог. От гледна точка на своето действие § 3 от ЗИД на КТ ще има и ретроактивен ефект. При това възлагането на определени функции може да се осъществи не само по повод качеството на една организация като работодателска, а и в друго нейно качество – например на организация на търговци, предприемачи и пр.

Освен това възлагането с нормативен акт на определени функции е закономерна тенденция в създаваната нормативна регулация от съвременната европейска държава, чрез която се проявява принципът на публично-частното партньорство и провежданата политика на прехвърляне на дейности и функции от държавата към обществени организации. Със съответните нормативни актове на редица браншови организации са дадени регулативни за съответния бранш функции, което допринася за създаване на самоорганизация и подобряване на дейността. Двойственият подход в законодателната политика – да се разширяват функциите на браншовите организации и да се въвеждат ограничения за национално представителните организации, е необясним и не трябва да се допуска. При това възлагането на функции съвсем не зависи от

работодателската организация. Така се нарушава принципът на синдикалната свобода по ал. 2 от Преамбюла на Устава на МОТ, по т. I, буква „b“ от Декларацията за целите и задачите на Международната организация на труда от 1944 г., по т. 2, буква „a“ от Декларацията на Международната организация на труда за основните принципи и права в труда от 1998 г. и по чл. 3 от Конвенция № 87 на МОТ. Позволявам си да напомня, че чл. 3, т. 2 от Конвенция № 87 предписва на публичните власти на държавите – страни по нея, каквато е и България от 1959 г., да се въздържат от каквато и да е намеса, която може да ограничи правото на сдружаване на работодателите или да попречи на неговото законно упражняване. Чрез новите промени в чл. 35 от КТ (въведени с § 3 от ЗИД на КТ) българските публични власти се намесват пряко в правото на свободно сдружаване на работодателите и чрез новите изисквания, несъобразени със заварено възлагане на функции, елиминират от социалния диалог организации, дори и те да са най-многобройни и да са признати за представителни в международен аспект. Недопустимо е чрез законодателната уредба властимащите да делят организацията и едностранно да се намесват в установения социален диалог. Със закона не трябва да се създават предпоставки за свиване на социалния диалог и да се изключват значими участници. Европейската практика изисква точно обратен законодателен подход – на разширяване на социалното сътрудничество и търсене на максимално широко съгласие, особено в условията на криза. Подобна законодателна политика на въвеждане на ограничения обезсмисля социалното сътрудничество и стимулира разкола и хаоса в държавата.

Опасявам се сериозно, че подобни разпоредби могат да предизвикат неблагоприятен международен отзвук, да се достигне до намеса на Комитета по свобода на сдружаването при МОТ и да настъпят негативни последици за българската държава. Следва да се има предвид, че за нарушение на международноправни задължения на българската държава във връзка с изготвения законопроект е уведомен министър-председателят с писмо от 2 ноември 2011 г. на Генералния секретар на Международната организация на работодателите. За съжаление нито вносителят на законопроекта, нито приелите го народни представители са отчели това предупреждение.

Уважаеми дами и господа народни представители,

Като се ръководя от горните мотиви, свързани с противоконституционност, противоречие с международни актове, по които Република България е страна, и противоречие с изисквания на правото на Европейския съюз, на основание чл. 101, ал. 1 от Конституцията на Република България връщам § 2 и § 3 от Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда за ново обсъждане от Народното събрание.

Президент на републиката:
Георги Първанов